

Arrest

nr. 341 494 van 20 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANHOOLST, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, dient op de luchthaven van Zaventem op 22 december 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 januari 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, wordt dezelfde dag per drager aan verzoekster ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Jordaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Irbid. Na het afronden van uw studie bent u in 2012 gehuwd met uw echtgenoot M.(...), een Palestijn uit Libanon. Hij werd geboren in Libanon

maar woonde sinds 2009 in de Verenigde Arabische Emiraten (VAE). Na het huwelijk vervoegde u hem aldus in de VAE, waar hij een job had.

Jullie kregen samen drie kinderen en af en toe bezocht u met de kinderen Jordanië en Libanon. Om Jordanië te bezoeken diende u voor uw kinderen telkens een goedkeuring te verkrijgen aangezien uw kinderen niet over de Jordaanse nationaliteit beschikken. In de VAE beschikten jullie allen over een verblijfsvergunning op basis van de job van uw echtgenoot. Hij verloor echter op 21 november 2025 zijn job waardoor de vergunningen zouden worden ingetrokken. Nog voor uw echtgenoot zijn job verloor, vroeg u voor u en de kinderen visa aan om naar België te reizen. Uw echtgenoot heeft hier familie wonen en jullie verlieten de VAE op 22 december 2025 om hen te bezoeken.

Hoewel uw echtgenoot op dat moment reeds op de hoogte was van het feit dat hij zijn job zou verliezen, besloot hij niet mee te reizen. Hij had immers geen visum aangevraagd en probeert bovendien een nieuwe job te vinden om op die manier zijn verblijf te garanderen. Toen u het land verliet, was u nog in het bezit van geldige verblijfsdocumenten maar door het land te verlaten werden deze geannuleerd. Uw echtgenoot zijn verblijfsdocument zijn echter nog steeds geldig.

U verzocht in België internationale bescherming op 22 december 2025 nadat u op de luchthaven werd aangetroffen zonder geldige reisdocumenten. Bij terugkeer naar Jordanië vreest u dat uw kinderen er geen leven zullen kunnen leiden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Jordaanse paspoort, uw verblijfskaart en rijbewijs uit de VAE, de tickets waarmee u naar België reisde, de ontslagbrief van uw echtgenoot, het paspoort en de identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon van de kinderen, de identiteitskaart van uw echtgenoot, de UNRWA familie registratie, de verblijfskaarten uit de VAE van uw kinderen, een bewijs van annulering van jullie verblijfskaarten in de VAE en een brief waarin uw echtgenoot u de toestemming geeft met de kinderen te reizen.

B. Motivering

U maakt géén elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Er dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat u een persoonlijke vrees kent ten aanzien van Jordanië. Zo verliet u in 2012 Jordanië louter omdat uw echtgenoot, met wie u toen huwde, in de VAE woonde en ginds een job had (CGVS, p.4). U stelt expliciet geen problemen te hebben gehad in Jordanië (CGVS, p.4). Vervolgens reisde u zo goed als jaarlijks terug naar Jordanië om er uw familie te gaan bezoeken (CGVS, p.4), waaruit opnieuw blijkt dat u in Jordanië geen problemen kent.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre u stelt niet terug te kunnen naar Jordanië omdat uw kinderen er geen leven zouden kunnen leiden, dient te worden gesteld dat u deze bewering niet heeft aangetoond. Uit uw verklaringen blijkt louter dat er administratieve stappen vereist waren voor het bekomen van visa en dat er wachttijden en kosten mee gepaard gaan (CGVS, p.7). Nergens blijkt dat ze niet in staat waren naar Jordanië te reizen, laat staan dat ze problemen ondervonden eenmaal jullie in Jordanië waren. U heeft evenmin aangetoond dat er wat dit betreft een risico bestaat in de toekomst.

Bovendien beschikken uw kinderen O.(...), M.(...) en Y.(...) (OV nummer (...)) niet over de Jordaanse nationaliteit. Bijgevolg wordt het dossier van uw kinderen afzonderlijk van uw dossier ten gronde onderzocht ten opzichte van hun land van herkomst of, in geval uw kind staatloos is, ten opzichte van hun land van gewoonlijk verblijf. Uw kinderen bevinden zich aldus in een andere juridische situatie dan u. In hoofde van uw kinderen zal dan ook een afzonderlijke beslissing worden genomen door de Commissaris-generaal.

De door u neergelegde documenten vermogen niet deze beslissing te wijzigen. De neergelegde identiteitsdocumenten kunnen enkel de identiteit aantonen van u en uw kinderen, dewelke niet wordt betwist. De documenten met betrekking tot uw verblijf in de VAE zijn irrelevant voor de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Jordanië. Ook de overige documenten hebben geen betrekking op Jordanië en zijn aldus irrelevant voor deze beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster beroept zich in het verzoekschrift op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6, lid 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "*het algemene beginsel van behoorlijk bestuur*", van de zorgvuldigheidsplicht alsook meent verzoekster dat er een beoordelingsfout voorligt.

In de uiteenzetting van haar middel beroept verzoekster zich verder nog op de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (IVRK).

Verzoekster werpt ook nog een schending van het beginsel van gezinshereniging en de samenhang tussen de dossiers op omdat er een duidelijk en onlosmakelijk verband bestaat tussen haar verzoek om internationale bescherming en de verzoeken van haar kinderen.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS en in uiterst ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.3. Stukken

Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift stavingstukken die zij benoemt als "*Kopie van vaccinatieboekjes*" (stuk 3). Het betreft kopieën van pagina's uit een vaccinatieboekje, zonder vertaling, en enkele documenten opgesteld in het Arabisch, afkomstig van UNRWA Libanon, waarvan er maar twee vertaald zijn en die een zoon en de dochter van verzoekster betreffen.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen

dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster verliet Jordanië in 2012 louter omdat haar echtgenoot, met wie zij toen huwde, in de Verenigde Arabische Emiraten woonde en ginds een job had; verzoekster stelt expliciet dat zij geen problemen had in Jordanië;

(ii) verzoekster reisde zo goed als jaarlijks terug naar Jordanië om er haar familie te gaan bezoeken, waaruit opnieuw blijkt dat zij in Jordanië geen problemen kent;

(iii) in zoverre verzoekster aanvoert dat zij niet naar Jordanië kan terugkeren omdat haar kinderen er geen leven zouden kunnen leiden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster deze bewering niet heeft aangetoond; bovendien blijkt uit haar verklaringen dat er louter administratieve stappen vereist waren voor het bekomen van visa en dat er wachttijden en kosten mee gepaard gaan, nergens blijkt dat ze niet in staat waren naar Jordanië te reizen, laat staan dat ze problemen ondervonden eenmaal ze in Jordanië waren. Verzoekster toont evenmin aan dat er wat dit betreft een risico bestaat in de toekomst;

(iv) de kinderen van verzoekster beschikken bovendien niet over de Jordaanse nationaliteit, doch zijn daarentegen staatloos, waardoor hun dossier ten gronde dient te worden onderzocht ten aanzien van hun land van gewoonlijk verblijf; bijgevolg bevinden verzoeksters kinderen zich in een andere juridische situatie dan zij zich bevindt en werden er afzonderlijke beslissingen genomen door de commissaris-generaal;

(v) de documenten die verzoekster voorlegt, zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin ombuigen.

Deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke

motiveringsplicht in casu is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Voorafgaande opmerkingen

2.3.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 2, e) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Pb.L. 30 september 2004, afl. 304, 12) kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, k) van de voornoemde richtlijn.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming, geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de Jordaanse nationaliteit bezit (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1).

Uit wat voorafgaat, volgt dat de commissaris-generaal het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster dus enkel moest beoordelen ten aanzien van Jordanië.

De Raad gaat dus ook enkel in op het beroep tegen de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus ten overstaan van het land waarvan verzoekster de nationaliteit bezit, in casu Jordanië. De verwijzingen en het betoog in het verzoekschrift met betrekking tot de Verenigde Arabische Emiraten en een mogelijke terugkeer naar Libanon zijn dan ook niet dienstig.

2.3.4.2. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat haar verzoek om internationale bescherming onlosmakelijk verbonden is met de verzoeken van haar kinderen nu de aangevoerde feiten identiek zijn – verlies van verblijfsrecht in de Verenigde Arabische Emiraten en onmogelijkheid om als gezin in veiligheid in Jordanië te leven – onderstreept de Raad dat uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat haar kinderen staatloos zijn (administratief dossier, map ‘Documenten’, stukken 2, 5, 7, 8; CGVS, p. 4). De commissaris-generaal merkt dan ook pertinent op dat de juridische situatie van haar kinderen verschilt van deze van verzoekster, waardoor er in hoofde van verzoeksters

kinderen andere beslissingen werden genomen dan in hoofde van verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet bijgetreden worden waar zij meent dat hun dossiers samen behandeld hadden moeten worden. De Raad wijst in dit verband ook naar zijn arresten nrs. 341 491, 341 492 en 341 493 van 20 februari 2026 in hoofde van verzoeksters kinderen waarin wordt besloten dat verzoeksters kinderen geen nood aan internationale bescherming aantonen ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, wat voor hen – als staatlozen – als plaats van gewoonlijk verblijf moet worden aanzien.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen element aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst heeft verlaten of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2. De commissaris-generaal overweegt op goede gronden dat verzoekster geen enkele persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aanvoert ten aanzien van Jordanië. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster immers in 2012 Jordanië verliet omdat haar echtgenoot in de Verenigde Arabische Emiraten woonde en daar werk had (administratief dossier, CGVS, p. 4). Verzoekster geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud ook expliciet aan dat zij geen problemen heeft gehad in Jordanië (ibid.). Ook het feit dat zij zo goed als jaarlijks naar Jordanië reisde om er haar familie te gaan bezoeken en het feit dat zij er naartoe reisde om van haar dochter te bevallen (administratief dossier, CGVS, p. 4, 8 en 11), bevestigen dat verzoekster in Jordanië geen problemen kent.

2.3.5.3. Verzoekster geeft tijdens haar persoonlijk onderhoud aan dat zij niet naar Jordanië kan terugkeren omdat haar kinderen er geen leven zouden kunnen leiden. Ook in haar verzoekschrift gaat verzoekster uitvoerig in op de onmogelijkheid van haar kinderen om een waardig leven op te kunnen bouwen in Jordanië. Zij hekelt in dit verband de motivering van de commissaris-generaal waar deze oppert dat de moeilijkheden van haar kinderen louter administratieve kwesties zijn. Verzoekster vervolgt dat, hoewel er sinds een kabinetsbesluit uit 2014 'faciliteiten' zijn voor kinderen van Jordaanse moeders, de toegang tot deze rechten met hindernissen bezaaid is en zij als buitenlanders zullen worden beschouwd. Zo wijst zij erop dat zij hun verblijfsvergunning jaarlijks zullen moeten verlengen, zij geen toegang zullen krijgen tot werk in de publieke sector en geconfronteerd zullen worden met beperkingen in de private sector. Hoewel er toegang is tot gezondheidszorg en openbaar onderwijs, meent verzoekster dat haar kinderen te maken kunnen krijgen met 'buitenlandse' kosten, wachttijden, quota en mogelijk zelfs weigering tot inschrijving.

De Raad wijst er, samen met de commissaris-generaal, op dat verzoekster zich in dit verband beperkt tot blote beweringen die zij op geen enkele wijze concreet staaft. Bovendien blijkt uit haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en in haar verzoekschrift dat er administratieve stappen vereist waren voor het bekomen van visa en dat er wachttijden en kosten mee gepaard gaan, ook signaleert verzoekster administratieve stappen en obstakels in het kader van onderwijs. Evenwel blijkt nergens uit verzoeksters verklaringen dat ze niet in staat waren om naar Jordanië te reizen – integendeel blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij bijna jaarlijks met haar kinderen naar Jordanië afreisde om familie te bezoeken (administratief dossier, CGVS, p. 4 en 7) –, laat staan dat ze problemen ondervonden toen ze eenmaal in Jordanië waren. Ook erkent verzoekster expliciet dat haar kinderen toegang zouden hebben tot gezondheidszorg en onderwijs en zij tot op heden geen problemen kenden in Jordanië (administratief dossier, CGVS, p. 11). De Raad merkt op dat verzoekster evenmin aantoont dat er wat dit betreft een risico bestaat in de toekomst.

2.3.5.4. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij tot een specifieke sociale groep behoort van Jordaanse vrouwen die met Palestijnse vluchtelingen zijn getrouwd en dat zij als gevolg daarvan beperkingen ondervindt die Jordaanse mannen in een vergelijkbare situatie niet ondervinden. Zij verwijst in dit verband naar het feit dat Jordaanse vrouwen die met buitenlanders getrouwd zijn, niet hun nationaliteit of een automatisch verblijfsrecht aan hun gezin kunnen doorgeven.

De Raad merkt op dat de groep waarbij verzoekster zich indeelt niet beantwoordt aan de definitie van sociale groep zoals bepaald in artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet. Immers, het Hof van Justitie heeft reeds uitdrukkelijk overwogen dat een groep als een specifieke sociale groep wordt aangemerkt als voldaan is aan de twee cumulatieve voorwaarden van dit artikel, hetgeen betekent dat aan beide voorwaarden moet zijn voldaan (HvJ 7 november 2013, nrs. C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z., pt. 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, pt. 89). Ten eerste moeten de leden van de groep een "aangeboren kenmerk" vertonen of een "gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden", of een kenmerk of geloof delen "dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven" (eerste voorwaarde). Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als "afwijkend" wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Verzoekster brengt overigens geen enkele concrete indicatie bij

waaruit kan blijken dat zij omwille van het feit dat zij gehuwd is met een buitenlander door wie dan ook werd/wordt gevisieerd met het oog op vervolging.

2.3.5.5. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De commissaris-generaal overweegt in dit verband immers op goede gronden als volgt:

“De door u neergelegde documenten vermogen niet deze beslissing te wijzigen. De neergelegde identiteitsdocumenten kunnen enkel de identiteit aantonen van u en uw kinderen, dewelke niet wordt betwist. De documenten met betrekking tot uw verblijf in de VAE zijn irrelevant voor de beoordeling van uw vrees ten aanzien van Jordanië. Ook de overige documenten hebben geen betrekking op Jordanië en zijn aldus irrelevant voor deze beoordeling.”

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde stukken bestempeld als *“Kopie van vaccinatieboekjes”* (stuk 3), merkt de Raad op dat dit attesten van UNRWA betreffen met betrekking tot verzoeksters kinderen, alsook onvertaalde kopieën van wat vaccinatieboekjes lijken. Deze attesten bevestigen hoogstens dat de betrokken personen geregistreerd zijn bij UNRWA en hebben aldus geenszins betrekking op verzoekster, noch kan hieruit een vrees voor vervolging in haar hoofde worden afgeleid. Daarnaast merkt de Raad op dat de kopieën van de vaccinatieboekjes niet werden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

2.3.5.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.7. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoekster geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

2.3.6.2. In zoverre zij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan worden volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts toont verzoekster – die zich immers beperkt tot een algemene blote bewering in haar verzoekschrift – geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Jordanië zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

De Raad ontwaart noch in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemd artikel zou kunnen onderbouwen, noch beschikt de Raad daartoe over algemeen bekende informatie. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Jordanië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat in casu niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.3.8. Zo verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar het hoger belang van het kind en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dient opgemerkt dat – los van de vaststelling dat in hoofde van verzoeksters kinderen afzonderlijke beslissingen werden genomen gelet op hun afwijkende juridische status (supra punt 2.3.4.2.) – de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en de verwijzing naar de onmogelijkheid om terug te keren naar Jordanië voor haar kinderen, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel.

2.3.9. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt geschonden, dient te worden onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden herhaald dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. DE SMET